

אמצע | נעם חורב

כשהלילה כבר נגמר
אני נפרד מהשמיכה
ומטפס על איזה הר
לראות את הזריחה

ואחר כך, בין ערביים
מזיל איזו דמעה
מחזיק חזק ידיים
על הים מול השקיעה

אבל בצהריים
כשהשמש סתם תלויה לה בשמיים
אני בכלל לא מסתכל
לא מעיף מבט חטוף
לא עוצר להתפעל

כי ככה אנשים
מכורים לקצוות
מונעים ומתרגשים
מהמראות ונחיתות

והרי זה לא פשוט
לעמוד בנקודה -
בין השפל לגאות
בין עלייה לירידה
לחיות קצת במרווח
בין האור לבין הפצע
וללמוד להיות שייך
גם ליופי שבאמצע.